

ת"פ 46470/07/16 - מדינת ישראל נגד א ע

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 46470-07-16 מדינת ישראל נ' ע

בפני
בעניין: השופט אבישי קאופמן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
א ע

הנאשמים

גזר דין

במקרה דנן הורשע הנאשם, בהתאם להודאתו, במסגרת הסדר בו תוקן כתב האישום, בעבירות של **איומים** (סעיף 192 לחוק העונשין) ו**פגיעה בפרטיות** (סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות).

כמפורט בכתב האישום המדובר במי שניהל מערכת יחסית זוגית עם המתלוננת. בני הזוג נפרדו בשנת 2015, ולאחר כשנה בשלוש הזדמנויות שונות בשנת 2016 בחודשים מרץ, מאי ויולי ביצע את העבירות כמפורט בכתב האישום. באירוע הראשון הגיע הנאשם למקום עבודתה של המתלוננת הצהיר בפניה כי עודנו "מאוהב בה בטירוף" והוסיף דברי איום מהם משתמע כי הוא עלול בצע מעשה טירוף בגינו "אשב בכלא עשר שנים" סיפר כי "רץ עשרות פעמים לנווה שאנן לראות אם היא בבית" וכי עונש המאסר שיוטל עליו "שווה" מבחינתו את העובדה שהיא חוששת כשהיא חוזרת הביתה "אולי הוא במדרגות, אולי הלילה הוא עושה לי משהו". כחודשיים מאוחר יותר, נסע הנאשם אחרי רכבה של המתלוננת וכאשר עצרה ניגש אליה וניסה לפתוח את הדלת תוך שהוא צועק כי הוא מבקש לדבר עימה. לאחר כחודשיים נוספים הבחינה המתלוננת בצאתה ממקום עבודתה כי הנאשם רשם את שמו על שמשית רכבה.

בתחילה כפר הנאשם במיוחס לו, כאשר הוא אינו מכחיש את עצם המעשים, אלא את הכוונה והמשמעות שמאחוריהם, אולם בהמשך הגיעו הצדדים כאמור להסכמה והנאשם הודה בעבירות במסגרת הסדר אשר כלל תיקון האישום והגבלת לאירועים המפורטים לעיל, בלא הסכמה עונשית.

הנאשם הביא מטעמו ראיות לעונש בדמות שלושה עדים: מר **חזי עיני** אשר סיפר בעיקר על אופיו הטוב ופעילותו הציבורית הענפה לאורך השנים, **אימו** של הנאשם אשר הגישה מכתב בו תיארה בעיקר את תלאות המשפחה **ואשתו**

הגב' א ע, אשר סיפרה על יחסיה עם הנאשם, על התנהגותו יוצאת הדופן לטובה לאורך השנים, הטרגדיה שפקדה את המשפחה ואת החוויה הקשה של מעצר הנאשם.

הנאשם הופנה לשירות המבחן שערך תסקיר בעניינו בחודש מאי ואף תסקיר משלים בחודש יולי.

תסקירי המבחן אינם חיוביים. שירות המבחן מצא כי הנאשם תופס עצמו כקורבן של האירועים, מצפה כי בעתיד תבין המתלוננת שעשתה טעות בתלונותיה נגדו, וכי קיים סיכון לא מבוטל להישנות עבירות דומות בעתיד, הן כנגד המתלוננת והן באופן כללי, במסגרת יחסיו הזוגיים אם יחווה פגיעה או אכזבה. שירות המבחן מצא כי הנאשם אינו מזהה כל צורך בטיפול ואף מתנגד לכך, ולפיכך נמנע בעניינו מכל המלצה.

המאשימה טענה כי מדובר בעבירות שברף החומרה הגבוהה הפנתה למספר פסקי דין, טענה כי מתחם הענישה הראוי הוא של מאסר לתקופה שבין 6 ל- 18 חודשים וביקשה לגזור על הנאשם עונש במרכז המתחם.

הסנגור טען כי מדובר באירועים חד פעמיים על רקע משבר רגשי. חזר והפנה לעברו הטוב של הנאשם, פרט את תלואותיו בעקבות מעצרו בתיק זה והפנה למספר פסקי דין בהם לא נגזר עונש מאסר על נאשמים. הסנגור סבור כי שירות המבחן טועה בהערכת הסיכון מהנאשם וטען כי לראיה הנאשם לא ביצע כל עבירת אלימות בחייו, כך שאין ממנו כל סיכון.

הסנגור ביקש כי הנאשם יופנה לשירות המבחן לבחינת אפשרות להטלת עונש של"צ. בתסקיר המשלים שהוזכר לעיל לא היה שינוי בהערכת הנאשם ומסוכנותו, ולבקשתי המפורשת זומן הנאשם לשירות המבחן פעם נוספת לבדיקת אפשרות לעונש מסוג של"צ, אולם בהתייחסות שהתקבלה בראשית ספטמבר נמצא הנאשם כמי שאינו מתאים לביצוע עונש מסוג זה.

מתחם הענישה הראוי לעבירה:

כידוע, לפי הוראות החוק בטרם קביעת עונשו האינדיבידואלי של הנאשם בתיק הספציפי, יש לקבוע את מתחם הענישה הראוי לעבירה וזאת על פי הערך החברתי שנפגע מהעבירה, מידת הפגיעה בערך זה, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

בחינת האמור לעיל בראי המקרים הספציפיים דנן, מביאה אותי למסקנה כי משקלו העיקרי של תיק זה הוא יותר בעבירת **פגיעה בפרטיות המתלוננת**, לצד עבירת האיומים. באשר לאותו איום, אני מקבל בעיקרון את עמדת ההגנה כי המדובר באיום חד פעמי שהושמע במהלך שיחה ממושכת יחסית במפגש הראשון מבין אלה שבכתב האישום. אותו איום

הינו חלק מדברים סותרים רבים שהעלה הנאשם באותה שיחה, הוא לא חזר על הדברים במפגשים הנוספים. בין אותו איום לבין תלונתה של המתלוננת ומעצרו של הנאשם חלפו כארבעה חודשים, בהם לא פעל הנאשם לממש איומו לפגוע במתלוננת, הגם שהוסיף והתחקה בעקבותיה "הפגין נוכחות" והטריד את מנוחתה.

דומה כי **הפגיעה העיקרית** במתלוננת הינה בהקשר ההטרדה והפגיעה בפרטיות אשר הפכה **מאיימת על שגרת יומה ושלוות רוחה**. ב"כ המאשימה הדגיש את הדברים בטיעונו והדבר אף תואם את התנהגותה של המתלוננת אשר פנתה לעזרת המשטרה לאחר שהבינה כי הנאשם ממשיך במעשי ההטרדה, ולא דווקא בדברי האיום עליהם לא חזר. אף מתסקיר שירות המבחן, אשר נפגש עם המתלוננת, עולה תמונה דומה של הטרדה במעשים שאינם חלק מהאישום כגון הודעות ומכתבים חוזרים. אף מדברי הנאשם עצמו, כפי שהוקלטו והובאו בכתב האישום עולה כי אף בטרם האירוע הראשון בכתב האישום המשיך הנאשם "להפגין נוכחותו" ולבלוש אחרי המתלוננת, אשר הייתה צריכה "להציץ מהחלון" לחפש את רכבו לידי ביתה, ולחשוש בשובה לביתה בשעות הערב האם הוא ממתין לה.

אין להקל ראש בהתנהגות מסוג זה, שגם אם אין בה כוונה לפגיעה פיזית במתלוננת, יש בה כדי לפגוע פגיעה משמעותית ברוחה, בשלוותה ובשגרת חייה. המתלוננת ביקשה להפרד מהנאשם אשר דומה כי מאן להסכים לכך ועשה ככל שביכולתו כדי להוסיף ולהיות נוכח בחייה במשך תקופה לא מבוטלת ועל אף התנגדותה.

סקירת הפסיקה, לרבות זו אליה הפנו הצדדים, מגלה כי מתחם הענישה בעבירות מסוג זה מגיע מעונשי מאסר מותנה ועד למאסר קצר בפועל, לצד פיצוי למתלונן.

כך למשך בתיק 41148-05-10 בעניין **ביטון**, דובר במי שעקב אחרי המתלוננת ברחבי תל אביב ונגזר עליו עונש של מאסר מותנה ופיצוי.

בת.פ 288/08 בעניין **לוי** דובר במי שאיים על חברתו לשעבר כי ידרוס אותה, בהמשך הזהיר אותה כי לא ייתן לה לקיים קשר עם אחר ובמועד מאוחר יותר עקב אחריה ונסע אחרי רכבה. על הנאשם נגזר עונש של שלושה חודשי מאסר מותנה לצד קנס ופיצוי למתלוננת.

מנגד בע"פ 12828-08-11 בעניין **ללוש** החמיר בית המשפט המחוזי בעונשו של מי שאיים על אשתו במהלך הליך גירושין ממנה וגזר עליו **תשעה חודשי מאסר** במקום עונש של חמישה חודשי מאסר שגזר בית משפט השלום (ת.פ. 6182-02-11).

כשאני בא לקבוע את מתחם הענישה הראוי בתיק זה אשר עיקרו כאמור, לדעתי, פגיעה בפרטיות, לצד עבירת האיום, סבורני כי לאור נסיבות העבירות המתחם הראוי הוא של מאסר מותנה ועד מאסר בן שמונה חודשים, לצד קנס או פיצוי למתלוננת.

קביעת העונש בתוך המתחם או חריגה ממנו:

במקרה דנן, אין מקום לדעתי לחריגה ממתחם הענישה. תסקיר שירות המבחן הינו ברור, ואין המדובר במי ששיקם את דרכיו או במי שצפוי לעשות כן. הנאשם אינו מתאים להליך של שיקום ואף אינו מעוניין בו, שכן אינו רואה בכך צורך. הנאשם ממשיך לראות עצמו כקורבן האירועים, עובדה שיש בה כדי להגביר את רמת הסיכון ממנו. שמעתי את הנאשם באריכות הן בדיון מיום 3.1.2017 והן בדיון מיום 14.5.2017, ואני שותף להערכת שירות המבחן כי הנאשם אינו מבין את חומרת מעשיו וממשיך לראות עצמו כקורבן.

הנאשם אמנם פתח בהבעת צער על מעשיו, אך לאורך דבריו חזר והדגיש את סבלותיו שלו - בין בקשר לאירועים דנן ובין בהקשרים אחרים - וטען כי המתלוננת טמנה לו מלכודת והוסיף הסברים שונים לגבי התנהגותו. הטחת האשמות דומה במתלוננת ניתן למצוא גם במכתבה של אם הנאשם.

שירות המבחן ציין בתסקיר כי קיים חשש שהנאשם יחזור על מעשים דוגמת אלה שבכתב האישום. שקלתי אם ניתן יהיה להסתפק במקרה דנן בעונש מרתיע, צופה פני עתיד, אולם לאחר שקילת כלל הנסיבות מצאתי כי לא יהיה זה ראוי והגעתי למסקנה כי יש צורך בענישה מוחשית, אשר יש לקוות כי תבהיר לנאשם שעל אף הבנה למצבו ולתקופה הלא קלה שעברה עליו, אין הוא קורבן הפרשה אלא ההיפך מכך.

כמו כן יש להביא בחשבון כי אין מדובר במעשה אחד, או בתקופה קצרה. המדובר בפגיעה משמעותית במתלוננת לאורך תקופה לא קצרה, ויש צורך בעונש שיהלום את מידת הפגיעה לה גרם הנאשם.

מנגד, יש גם לא מעט דברים שבאים בחשבון לקולא, לטובת הנאשם.

ראשית ראיתי לציין כי מדובר באדם לא צעיר, בן 58 כיום, נעדר עבר פלילי כלשהו.

שנית, הנאשם נעצר ביום 19.7.2016, ושהה במעצר 5 ימים שאז שוחרר בתנאים מגבילים של מעצר בית מלא. בהמשך נפתחו לנאשם "חלונות אוורור", אשר הורחבו עד לשש שעות ביום בהחלטה מחודש נובמבר 2016, החל ביום 1.3.2017 צומצמו התנאים למעצר בית לילי בלבד, אשר בוטל בהחלטת כב' השופט אריאלי מחודש יוני האחרון.

הנאשם ובני משפחתו חזרו והדגישו את החוויה הקשה שבמעצר ואת הקשיים שפקדו אותם לאור התנאים המגבילים המשמעותיים אשר הוטלו עליו לאורך תקופה משמעותית.

כשאני מביא בחשבון את כל האמור לעיל, סבורני כי בנסיבות די יהיה בעונש מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות לצד עונש מרתיע צופה פני עתיד ופיצוי למתלוננת כדי להעביר לנאשם את המסר בדבר חומרת התנהגותו ובכדי להבטיח - עד כמה שהדבר אפשרי - שלא יחזור על הדברים.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר בפועל לתקופה בת חודשיים, בניכוי חמשת ימי מעצרו. עונש המאסר ירוצה בעבודות שירות, ביד עזר לחבר בחיפה, כמפורט בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 26.6.2017.

המועד שנקבע לתחילת עונש עבודות השירות בחוות הדעת חלף. לפיכך על הנאשם וסנגורו לתאם מועד חדש לתחילת ריצוי העונש, **ולמסור על מועד זה הודעה לבית המשפט לא יאוחר מיום 18.10**. אם לא תימסר הודעה במועד, לא יחל הנאשם בריצוי עונש מאסר של ממש באופן מיידי.

הנאשם מוזהר כי הפרת תנאי עבודות השירות תביא להפסקתן באופן מנהלי וריצוי העונש במאסר של ממש.

אני דן את הנאשם **לחמישה חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים**, לבל יעבור בתקופה הנ"ל עבירה של איומים או של פגיעה בפרטיות.

אני מחייב את הנאשם **בפיצוי למתלוננת בסך 4,000 ₪**. לאור מאסרו של הנאשם, גם אם בעבודות שירות, אני קובע כי הסכום ישולם עד יום 1.2.2018, וזאת באמצעות מזכירות בית המשפט.

המאשימה תעביר למזכירות את פרטי המתלוננת בכדי שניתן יהיה להעביר לידיה את הסכום.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתן היום, 26 ב-26 ספטמבר 2017, במעמד הנאשם, בא-כוחו עו"ד ברקוביץ וב"כ המאשימה הוכשטדט.